Stelele Cazatoare ale Durerii Lumii de Apoi

Poeme filosofice

Sorin Cerin

SORIN CERIN

STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN

- STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI -

-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN-13: 978-1723466991

ISBN-10: 1723466999

SORIN CERIN
- STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI -
-poeme filosofice-

Dragi prieteni,

În anul 2009 am scris poezia intitulată Lumea de Apoi, pe care o redau aici fără să schimb nici unul dintre cuvintele care o alcătuiesc, ci doar să ajustez puțin formatul în care a apărut. M-am gândit în toți acești ani la acest subiect al Lumii de Apoi, pe care am hotărât să-l dezvolt atât filozofic cât și poetic în actuala lucrare, unde consider că această lume, în care trăim acum, este de fapt adevărata Lume de Apoi, în care am venit din Lumea Nemuririi Luminii Divine și în care ne vom reîntoarce.

Iată poezia Lumea de Apoi scrisă în anul 2009 și pe care o public acum într-o ediție de referință:

Lumea de Apoi

Şi dacă murim uitând totul,
Înseamnă că nici viaţa aceasta nu există.

Ca Viaţa să existe,
are nevoie neaparată de o Lume de Apoi,
de unde să poată fi văzută.

SORIN CERIN
- STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI -
-poeme filosofice-

Dacă această Lume de Apoi,
nu există,
iar noi nu ne vom mai aduce aminte,
niciodată de Viaţă,
înseamnă că aceasta,
este ca şi cum nu ar fi fost niciodată.

Şi chiar dacă ar fi fost,
nu este nicidecum pentru noi.
de aceea Lumea de Apoi,
este aceea care naşte Viaţa,
din propria sa Moarte.

In lipsa Amintirii totul se şterge cu buretele,
chiar şi Viaţa cu întreaga sa Lume.

Vă mulțumesc fiindcă ați ales să citiți această carte care pentru mine are și o însemnătate specială din punct de vedere spiritual.

Sorin Cerin

SORIN CERIN
- STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI -
-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI -
-poeme filosofice-

52. **Până când îşi dau ultima suflare în braţele Durerilor**
53. **Peste Orizonturile tot mai neajutorate**
54. **Pe coroanele Iluziilor Mântuirii**
55. **Să ne îmbrace cu Disperare şi Durere**
56. **Peste Inimile de Pustiu ale acestei Lumi de Apoi**
57. **Aruncându-le corpul inert**
58. **Gratiile Lumii de Apoi**
59. **Pe care am avut neşansa să ne naştem**
60. **Cu misterul Cunoaşterii**
61. **Totul a fost în zadar**
62. **Lăsând să lumineze cu frenezia lor**
63. **Prin labirinturile Absurdului acestei Lumi de Apoi**
64. **Pe roata olarului unui Timp al Absurdului**
65. **Clădeşte catedrale de închinăciune Absurdului**
66. **Fantomele Cuvintelor ce aleargă spre Nicăieri**
67. **În căutarea Fantomei Fericirii**
68. **Orizonturile însângerate ale Lumii de Apoi**
69. **Parcă dinadins şi în batjocură**
70. **Fericiri clădite din trupurile Non-Sensurilor Existenţei**
71. **Cuprinsă de Furtunile Regretelor**
72. **Părerile funeste ale Non-Sensurilor Existenţei**
73. **Pe marginea mormintelor unor Cuvinte de Dragoste**
74. **Rolul Oamenilor de Zăpadă**
75. **Fericirea Durerii unei Cunoaşteri**
76. **Şi-ţi promit că-ţi voi aduce drept ofrande**
77. **Încă de dincolo de această Lume de Apoi**

SORIN CERIN
- STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI -
-poeme filosofice-

1) Stelele Căzătoare ale Durerii Lumii de Apoi

Te rog Speranță nu suspina,
chiar dacă am rămas zugrăviți,
pe Icoanele Zilelor fără adăpost,
din Catedrala Inimilor de Pustiu,
zidită cu Lacrimile de Plumb,
ale Singurătății de noi înșine,
unde ne închinăm și acum,
fără să știm,
Absurdului,
care până și el,
a ajuns,
să ne tremure de supărare,
în mâinile otrăvite,
de pâlpâirile Lumânărilor de Vise,
ce ni se topesc,
pe fețele încremenite ale Zâmbetelor,
atâtor Paradisuri de Cuvinte,
pe care au rămas să ni le rostească,
doar Amintirile Eternităților de Clipe ucise,
ce ne bântuie Disperarea,
pe la colțurile străzilor prăfuite,

cu Stelele Căzătoare,
ale Durerii,
Lumii de Apoi,
în care ne aflăm acum,
și crede că ne-a despărțit,
pentru totdeauna,
de Adevărul Absolut,
al Nemuririi unei Iubiri.

2) Vise de Zăpadă

Te rog Inimă de Cer,
ascultă-mi zbuciumul Ochilor de Vise,
înlăcrimați cu zvârcolirea ta,
pe ninsoarea de Stele Căzătoare,
a Timpului,
care mă troienește cu chipul tău Divin,
din care-mi zămislesc,
Vise de Zăpadă,
sperând că nu se vor topi,
înainte de a te reîntâlni Iubire,
chiar și pe această Lume de Apoi,
unde am căzut,
fracturându-mi Aripile de Înger,
primite în dar de la Nemurire,
numai pentru tine.

3) Altarul Privirii unei Iubiri

Te rog Doamne,
lasă-mi Iubirea,
Ochilor de Cer ai Nemuririi,
în Oglinda cărora,
te-ai zărit pentru Prima Oară,
vâzându-ne,
și unde ți-ai dat seama,
cât de Singur poți fi,
fără de noi,
și cât de greu te pot apăsa,
Lacrimile de Plumb,
ale Stelelor căzătoare,
fără de Cuvântul Facerii,
din care te rog,
să-mi permiți,
să pot sculpta,
Altarul Privirii unei Iubiri,
la care să mă închin mereu,
de-acum încolo,
devenind pentru totdeauna,
Icoana Făcătoare de Minuni,

a Existenței mele,
alături de care,
 până și această,
 Lume de Apoi,
pe care-mi duc,
 Zilele fără adăpost,
la culcare în Moarte,
ar deveni,
un Paradis.

Te rog Doamne.

4) Draperiile Durerii

Zori obosiți,
de Remușcările mușcatelor,
din Ferestrele acoperite,
cu Draperiile Durerii,
unor Priviri de Plumb,
ce-și odihnesc oasele Amintirilor ofilite,
prin Cimitirele de Cuvinte,
ale Cețurilor,
pe care le călăresc Visele,
ce rătăcesc abătute,
prin Inimile de Vânt,
ale Mormintelor de Înțelesuri,
unde Legendele Nimănui,
ar fi îngropat Iubirile,
ce ne-ar fi urmat,
pe această Lume de Apoi,
a Absurdului,
fără însă,
a ne mai regăsi vreodată,

cu toate că au bătut frenetic,
pe la toate porțile,
Cănilor de Pustiu,
din care ne bem și acum,
Disperarea Singurătății,
de noi înșine.

5) Îndurare

Zorii triști ai Zilelor fără adăpost,
au început să-și depene,
Legendele Privirilor de Plumb,
care ne strivesc orice urmă,
de Voință,
spulberată de Lacrimile de Vânt,
ale Indiferenței unui Destin,
al Nimănui,
ce ne acoperă și azi,
cu zăpezile lui reci și grele,
Inimile de Pustiu ale Prezentului,
unei Lumi de Apoi,
în care am nimerit la fel de întâmplător,
precum ne este Moartea,
de noi înșine,
la căpătâiul căreia ne rugăm,
să fie ajutată de Dumnezeu,
să-și îndrepte Greșelile,
pe Tărâmul unde-i va ajunge Sufletul,
ce nu a vrut să împartă cu noi,
nici măcar o singură,
Îndurare.

6) Ne-a lăsat în grija Morții de noi înșine

Păduri de Vise,
tăiate fără rost,
de lamele ascuțite ale Destinelor,
folosite de Lumea de Apoi,
a Absurdului,
la făurirea scândurilor de Amintiri,
pentru sicriele Privirilor,
tot mai abătute,
în care ne înmormântăm Cuvintele,
ce par a fi ale Nimănui,
în solitudinea ancestrală,
a Cimitirelor de Sentimente,
unde ni se odihnește Iubirea,
ce ne-a lăsat în grija Morții de noi înșine,
și la căpătâiul căreia,
nu se mai roagă Nimeni.

7) O Lume de Apoi a Fericirii

Raze de plumb,
răzbat prin ferestrele,
Infernului,
slăvit de răceala,
Întunericului,
din cănile de pustiu,
pe care-l bem,
pentru a ne îmbăta,
cu Gândul strivit și irosit,
la o Lume de Apoi,
a Fericirii,
pe care nu o vom avea niciodată,
în așternuturile mucegăite,
ale Zilelor noastre fără adăpost,
pe care ni le croiesc,
Visele deșarte,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
după tiparele Disperării.

8) Lumea de Apoi a Cuvintelor de Plumb

Aripi de Îngeri,
se prăbușesc strivite,
de Lumea de Apoi,
a Cuvintelor de Plumb,
pe care ni le rostim,
Zilelor fără adăpost,
ale Absurdului,
din trupurile cărora ne clădim,
Catedrale de Amăgiri,
la pereții cărora să ne închinăm,
Neputințele,
de a ne numi,
propriile Dureri,
după chipul și asemănarea,
 Dumnezeului,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
care a fost înscris,
ca fiind bun și iubitor,
în certificatele de naștere,
ale Disperării noastre,
cu voia Nimănui.

9) Porți de Taine

Urme adânci de Greață,
stau încrustate,
în trupurile Absurdurilor,
pe care se preling,
Lacrimile de Plumb,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
unde ne înmormântăm,
Eternitățile Clipelor,
pe umerii cărora ne sprijinim,
Disperarea,
de a nu reuși să deschidem,
lacătele Iluziilor Vieții și Morții,
a căror Porți de Taine,
ne țin închise Amintirile Viitorului,
într-o Lume de Apoi,
pe care Non-Sensurile Existenței,
o numesc Prezent,
și pe care credem,
în nebunia noastră,
că o putem modela,
cu propria voință.

10) Inimile de Pustiu fără căpătâi

Spice de Plumb,
strivesc Ochii de Cer,
ai Grânelor atâtor Înțelesuri,
din care dospesc Cuvintele,
ce cresc binecuvântate,
în soarele Eternităților de Clipe,
pentru a fi înmormântate,
împreună cu ele,
pe buzele reci și meschine,
ale Privirilor,
atât de străine de noi înșine,
încât prin toate,
Gările Sufletelor noastre,
au rămas doar,
Inimile de Pustiu,
fără căpătâi,
ce vagabondează,
pe străzile insalubre,
ale Destinelor Nimănui.

11) Pentru a deveni Lumânări

Petale de Amintiri,
roase de vânturile Deznădejdilor,
spre a fi duse,
spre Lumea de Apoi,
a Deșertăciunii,
pe care ne-a clădit-o,
Dumnezeul Greșelilor Creației,
pentru Prezentul,
pe care-l respirăm,
alături de Timpul,
ce-și ucide Eternitățile Clipelor,
pentru a hrăni cu ele,
Răsăriturile atâtor Dureri,
ce ne vor arde indiferente,
până și Umbrele Destinelor,
înveșmântate în ceara Efemerității,
Non-Sensurilor Existenței,
pentru a deveni Lumânări,
depuse la Altarul Disperării,
la tălpile căruia ne frângem,
toate Amăgirile,
oferite cu dispreț,
de Iluziile Vieții și Morții.

12) Într-o totală Amnezie

Icoane aburinde,
de bucate alese,
gătite după rețetele,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
unde primează carnea fragedă,
a Eternităților de Clipe,
asortată cu o garnitură,
de Suflete descompuse,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le rostim mereu,
la ferestrele Privirilor de Plumb,
ale Zilelor fără adăpost,
prin care ne târâm cu greu,
Pașii Disperărilor,
ce duc aparent,
spre Nicăieri,
Gândurile indiferente,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce vor Experiențe noi,

cât mai sadice,
fiind sătule,
de toate bunătățile oferite până acum,
de Infernul Lumii de Apoi,
în care trăim,
într-o totală Amnezie,
fără să ne putem aminti vreodată,
de Nemurirea,
din Amintirile Viitorului,
de unde am căzut,
pentru a ne întrupa în Durere,
Ființa.

13) Muntele Absurdului acestei Lumi de Apoi

Ziduri de Tăceri,
strivesc oasele Privirilor împietrite,
din mormintele Cuvintelor,
ce nu mai au nimic să ne spună,
pe străzile prăfuite,
cu stele căzătoare,
ale Destinelor Nimănui,
în care am căzut,
pentru a ne întrupa,
în mocirla Disperării,
și cele câteva Zile fără adăpost,
câte ne-au mai rămas,
să le dedicăm,
Durerii,
pe care trebuie să o urcăm,
pe muntele Absurdului,
acestei Lumi de Apoi,
care este Viața noastră.

14) Cine am fost dincolo de această Lume de Apoi

Răsărituri aprinse,
de Cerurile Privirilor de cremene,
care scot scântei de Vise,
atunci când le lovim,
de treptele unor Speranțe,
ce rătăcesc haotic,
pe Ridurile Amintirilor din Viitor,
pe care a fost răstignit,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut al Iubirii,
fiindcă dorea să ne spună,
cine am fost,
dincolo de această Lume de Apoi,
al cărei Prezent,
îl bem în cănile de pustiu,
ale Disperării,
Zilelor fără adăpost,
între pereții cărora ne ducem,
Timpul,
care ne strivește,
cu fiecare picătură de Durere,
Ființa.

15) Pe altarele Compromisurilor acestei Lumi de Apoi

Cascade de Patimi,
cresc spini de cultură,
pentru coroanele Iluziilor Mântuirii,
pe care suntem obligați să le purtăm,
pe altarele Compromisurilor,
acestei Lumi de Apoi,
pe care ne clădim,
Catedrale de Vise,
tot mai sterpe și fără substanță,
unde Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ne strigă cu Marile lui Tăceri,
ale căror ecou,
se aude de pe bolta,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care sfârșesc Stelele Căzătoare,
ale Destinelor noastre,
răstignite pe fruntea plină de sudoare,
a Singurătății.

16) Prin Infernul Visului Său

Priviri spălate,
cu detergenții Uitării,
pentru a fi întinse la uscat,
pe sforile trase de Virgule,
rămășițelor pământești,
ale Cuvintelor,
tot mai decolorate,
pe care suntem obligați,
să le purtăm,
pe străzile murdare,
ale Iluzilor Vieții și Morții,
Lumii de Apoi,
în care ne-am născut,
Disperarea de a fi,
Non-Sensurile Existenței,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
pe care ni le-a clădit Dumnezeu,
prin Infernul Visului Său,
despre Durere.

17) Limbile de Foc ale Lumii de Apoi

Cimitire de Cuvinte,
ne sunt rostite mereu,
de Limbile de Foc,
ale Lumii de Apoi,
în care ne întâlnim,
cu Absurdul justițiar,
al Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne-ar arde Speranțele,
până la temeliile,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
dacă nu ar fi Aripile de Înger,
ale Luminii Divine,
a Iubirii,
în care Existam,
undeva-cândva,
și pe care o simțim,
că ne așteaptă,
prin gările pierdute ale Ridurilor,
atâtor Eternități de Clipe,
ucise pentru a ne salva,

din acest Infern,
al Înstrăinării de Sine,
a cărui Disperare o vom părăsi,
pentru a ne înălța,
mult mai presus,
de ceea ce suntem acum,
locatarii fără adrese,
prin Zilele fără adăpost,
ale Inimilor de Pustiu.

18) Fără să vrem vreodată

Oriunde am naviga,
încercând să evadăm,
din noi înșine,
tot pe Țărmurile Durerii,
Înstrăinării de Sine,
vom ajunge în cele din urmă,
implorând Iluziile Vieții și Morții,
să ne ierte,
pentru Greșelile Creației,
unui Dumnezeu,
pe care doar Păcatele Lui Originare,
îl considerau a fi al nostru,
atunci când rătăceam,
prin Privirile pierdute,
ale Icoanelor unor Sfinți,
ai Infernului,
Lumii de Apoi,
în care ne-am născut,
Visele,
fără să vrem vreodată.

19) Care troienea cu Durere Solitudinea

Amăgire,
ningea-i cu Vise deșarte,
peste întinderile fără de sfârșit,
ale Sufletului unei Iubiri,
a Nimănui,
care troienea cu Durere,
Solitudinea,
acestei Lumi de Apoi,
în care am eșuat,
lovindu-ne de Timpul,
ce a decis că merită,
să-și sacrifice,
Eternitățile Clipelor,
pentru a menține vie,
flacăra Disperării noastre,
ce hrănește lăcomia,
Iluzilor Vieții și Morții,
cu gustul sfâșietor,
al Singurătății,
de noi înșine.

20) Semaforul Absurdului

Lacrimi de Plumb,
scormonesc necontenit,
Inimile de Pustiu,
cu unghiile Disperării,
zidită în trupurile Zilelor fără adăpost,
ale Clipelor ruginite,
prin mormintele Cuvintelor,
ce au decedat,
accidentându-se grav,
de Privirile Viselor,
ce le-au cedat greșit prioritatea,
pe Sensul giratoriu,
al Fericirilor,
deși ar fi trebuit să se afle acolo,
Iluziile Vieții și Morții,
care nu pot înțelege nici acum,
ce anume a defectat,
semaforul Absurdului,
încât să lase,

Dorințele unor Gânduri,
ale Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
să treacă libere,
prin această Lume de Apoi,
a Deșertăciunilor.

21) Încoronează frunțile Spinilor

Catarge rupte,
Furtuni de Singurătate,
lovesc Zidurile ruinate,
ale Viselor,
ce-abia mai respiră,
printre valurile Remușcărilor,
de a fi noi înșine,
Păcatul Originar,
al unui Dumnezeu creator,
de Răzbunări,
prin truda Zilelor fără adăpost,
în care ne ducem traiul descompus,
al Eternităților de Clipe,
ce încoronează frunțile Spinilor,
unor noi Iluzii ale Mântuirii,
rătăcite prinAbsurdul Lumii de Apoi,
pe care ne rezemăm Prezentul.
.

22) Jertfită Absurdului

Rădăcini de Cuvinte,
rupte și putrezite,
plutesc pe Apele tulburi,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
spre Nicăieri,
încercând cu ultimele sforțări,
să se prindă,
de Țărmurile abrupte,
ale unor Priviri de Plumb,
ale căror maluri,
de Înțelesuri alunecoase,
le resping de fiecare dată,
obligându-le să plutească în derivă,
prin Lumea de Apoi a Disperării,
prin care ne ducem Moartea,
cu fiecare Eternitate de Clipă,
jertfită Absurdului.

23) Undeva-cândva pe o stradă fără adresă

Cămăși însângerate de Răsărituri,
se usucă atârnate,
pe funiile întinse,
de către Iluziile Vieții și Morții,
Destinelor,
ce-abia își mai duc,
Disperările de Plumb,
să le spânzure cu ele,
Eternitățile de Clipe,
de pe străzile Zilelor fără adpost,
în care ne pierdem identitățile,
propriilor Vise,
care ne consideră a fi niște străini,
care se întâlnesc,
undeva-cândva,
pe o stradă fără adresă,
unde cu greu își mai târăsc Pașii,
striviți de Durere,
Cuvintele Nimănui.

24) Apa Absurdului Lumii de Apoi

Zări necinstite,
împart Zarurile,
Privirilor de Plumb,
ce strivesc Destinele,
Iluziilor Vieții și Morții,
care le-au măsluit,
în așa fel,
încât să cadă,
de fiecare dată,
numai pe partea,
mistuită de Durere,
a Viitorului Nimănui,
unde-și duc,
Zilele noastre fără adăpost,
Zebrele Binelui și Răului,
să se adape,
cu Apa Absurdului Lumii de Apoi,
de care ne rezemăm,
Deșertăciunea.

25) Pentru a primi o Rezonanță

Ne naștem,
doar ca să auzim,
 scârțâitul sinsitru,
 al Porților ruginite,
ce ne deschid,
 Privirile de Plumb,
care ne înăbușe Marile Tăceri,
în sosul plin de cruzime și răceală,
 al Disperării,
ce ne ucide Eternitățile Clipelor,
pentru a primi,
 o Rezonanță,
cât mai adâncă,
prin Infernul acestei Lumi de Apoi,
 Cuvântul Facerii,
unor Greșeli ale Creației,
care ridică Catedrale Zilelor,
 ce nu vor primi niciodată adăpost,
altundeva,
decât în Inimile de Pustiu,
ale Singurătății,
de noi înșine.

26) Alfabetul Absurdului acestei Lumi de Apoi

Promisiuni de ceară,
se topesc pe ramele Icoanelor,
unor Compromisuri,
făcute cu Catedralele Simțirilor,
din noi înșine,
la care ne rugăm,
sperând în Minunea,
de a ne reîntâlni,
pe străzile prăfuite cu stele căzătoare,
ale Zilelor fără adăpost,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ne-a lăsat un semn,
numit Instinct,
în cartea deschisă a Destinului,
pe care nu o pot citi,
decât Iluziile Vieții și Morții,
ce cunosc alfabetul Absurdului,
acestei Lumi de Apoi,
în care trăim acum.

27) Pe pălmile bătătorite ale Destinelor

Plouă cu Nori de Vise,
peste imensitatea Disperărilor,
unei Lumi de Apoi,
care ne-a născut,
îndeajuns de multă Durere,
încât să ne purtăm,
Marile Tăceri,
pe pălmile bătătorite,
ale Destinelor,
până dincolo de noi înșine,
unde ne-ar fi așteptat,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
să ne elibereze,
de Iluziile Vieții și Morții,
primite în dar,
de la Greșelile Creației,
unui Dumnezeu,
ce va rămâne mereu,
doar al Păcatelor Originare,
și nicidecum al Iubirii.

28) Pe fețele crispate ale Icoanelor unor Vise

Smârcuri de Zori,
stau duși spre Nicăieri,
de Vânturile Deznădejdii,
în care ne-am împotmolit,
Destinele,
strivite de Plumbul cenușiu,
al Orizonturilor,
tot mai grele și insuportabile,
care se afundă tot mai adânc,
împreună cu noi,
în mocirla Întrupărilor,
acestei Lumi de Apoi,
ce-și satisface Absurdul,
cu Singurătatea,
care ni se prelinge,
în Lacrimi de Pustiu,
pe fețele crispate,
ale Icoanelor unor Vise,
ce au rămas ale Nimănui.

29) Odată cu primul strigăt al Hazardului

Aripile de rouă ale Viselor,
se usucă tăcute și triste,
pe ramurile veștejite,
ale unor Cuvinte,
pe care ne rezemam,
undeva-cândva,
Fericirea,
ce ne-a fost spălată,
de ploile Lacrimilor de Plumb,
ale Destinului,
încă de la nașterea,
Marilor noastre Tăceri,
venite pe această Lume de Apoi,
odată cu primul strigăt,
al Hazardului,
în care ne-am mistuit,
Eternitatea Clipelor,
cuprinse de flăcările Disperărilor,
unui Absurd,
al Iluziilor Vieții și Morții.

30) Cumpene

Păduri de Cumpene,
care se înclină pline de evlavie,
spre Țărâna Nimănui,
în care ne-am întrupat,
întreaga Durere,
a Iluziilor Vieții și Morții,
să scoată Apa tulbure,
a Disperărilor,
acestei Lumi de Apoi,
a Absurdului,
pe care să ne-o toarne,
Destinele,
în cănile de pustiu,
ale Eternităților de Clipe ucise,
care ne străjuiesc,
Zilele fără adăpost,
ale Inimilor de Plumb,
ce-abia le mai putem duce,
către Moartea izbăvitoare,
de Moarte.

31) Lumea de Apoi în care am eșuat

Trăim încarcerați,
de gratiile Iluziilor Vieții și Morții,
conștiente de faptul,
că Visele noastre pot zbura,
până dincolo de noi înșine,
pe tărâmurile binecuvântate,
ale Aminirilor din Viitor,
unde ne putem lepăda,
de Moartea,
ce moare odată,
cu Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pentru ca noi,
cei întemnițați,
în Durerile Trupului de Mocirlă,
al Absurdului,
să putem redeveni ceea ce am fost,
înainte de această Lume,
care în realitate este Lumea de Apoi,
în care am eșuat,

din brațele Luminii Divine,
a Iubirii,
unde am fi putut exista veșnic,
și pe care o vom părăsi,
traversând Zebra Compromisurilor,
dintre Bine și Rău.

32) Absurdul Lumii de Apoi

Vitralii de Gânduri,
scormonesc,
cu unghiile însângerate,
ale Răsăriturilor de Plumb,
mormintele Amintirilor din Viitor,
ascunse prin Cimitirele Cuvintelor,
de buzele reci ale Privirilor,
Marilor Tăceri,
ce-și rod Durerea,
la căpătâiul căreia,
ne închinăm,
genunchii juliți,
ai Zilelor fără adăpost,
de Absurdul Lumii de Apoi,
pe care-l respirăm,
cu fiecare bătaie,
a Inimilor de Pustiu,
care se ceartă isteric,
cu piepturile Viselor noastre,
pe maidanele,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
în care ne-am întrupat,
Disperarea.

33) Pe Orizonturile Nimănui

Priviri de Plumb,
străine și triste,
ne strivesc,
frunzele ruginite ale Viselor,
spulberate de Inimile de Vânt,
ale Destinelor,
spre Nicăieri.

Ne-au mai rămas,
doar Urmele Zâmbetelor,
pierdute de Cerul Speranțelor,
pe Orizonturile,
Nimănui.

34) Privirile dezorientate ale Inimilor de Cer

Cuvinte de Plumb,
strivesc încet dar sigur,
Zidurile Viselor,
lăsând să intre,
frigul Singurătății,
care ne îngheață,
Privirile dezorientate,
ale Inimilor de Cer,
ce-au început să plouă,
cu Lacrimi de Vânt,
peste Orizonturile de ceară,
ale Speranțelor,
ce ni se topesc,
la tălpile Disperării,
pe care se reazămă Absurdul,
acestei Lumi de Apoi,
a Nimănui.

35) Pe Aripile de legendă ale unei Iubiri

Lumea de Apoi,
în care ne-am întrupat,
Visele prăbușite,
de pe Aripile de legendă,
ale unei Iubiri,
ne servește numai,
pe Altarul Disperărilor,
doar cu Rădăcini amare,
de Gânduri,
care să ne mistuie,
orice tentativă de a evada,
din noi înșine,
către Lumina Divină,
a Străinului nostru Subconștient,
ce ne așteaptă,
ca să ne eliberăm,
de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a zbura cu noi,
pe razele Adevărului Absolut,
al Nemuririi.

36) Luminate palid

Troiene de Amintiri,
strivesc zăpada imaculată a Iubirii,
cu Lacrimile de Plumb,
ce ni se preling,
pe obrajii înghețați ai Privirilor,
ce rătăcesc haotic,
pe străzile pustii,
luminate palid,
doar de Stelele Căzătoare,
ale Cuvintelor,
ce nu mai au nimic să ne spună,
Niciodată,
de acum înainte,
oricât de mult ar mai ninge,
cu legenda Dragostei noastre,
pe ramurile Promisiunilor,
făcute undeva-cândva,
Nemuririi,
uitând că existăm,
într-o Lume de Apoi,
a Disperării.

37) Gratiile Non-Sensurilor Existenței Lumii de Apoi

Închisă în Lacrima de Plumb,
a Viselor,
Fericirea își aranjează degeaba,
părul Clipelor,
prins cu agrafele,
ce-abia se mai țin,
pe picioarele slăbite,
ale Zielor fără adăpost,
pentru a ne întâmpina Nemurirea,
în Cerurile Cuvintelor unei Iubiri,
ce va fi strivită,
de Stelele Căzătoare ale Timpului,
rămas mereu neîmpăcat,
cu Iluziile Vieții și Morții,
care i-au promis,
că îi vor reda măreția,
din Infernul de altădată,
al Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
pentru ca să fie,

cât mai întărite,
Gratiile Non-Sensurilor Existenței,
Lumii de Apoi,
a Absurdului,
pe care trebuie să o întrețină,
cu îndeajuns de multă Disperare,
până când și ultimul Suflet,
va ajunge să se întrupeze,
în Durere.

38) Care au clădit Absurdul acestei Lumi de Apoi

Legende pierdute,
în praful Stelelor Căzătoare,
ale Destinului,
peste care plouă cu sudoarea Timpului,
până când Lacrimile de Cer,
ale Viselor,
ni se scurg haotic,
prin Ridurile adânci și triste,
ale Disperărilor,
ale căror maluri de Dureri,
sunt legate de Zebrele Binelui și Răului,
pe care le traversăm,
spre Moartea,
despre care încă nu știm,
dacă va muri vreodată,
în brațele acelorași,
Non-Sensuri ale Existenței,
care au clădit,
Absurdul acestei Lumi de Apoi,
ce s-a dovedit a fi al Nimănui.

39) Lumânări de Speranțe topite

Zori șterși,
 pe la Ochii de Cer ai Viselor,
cu Lacrimile de Plumb,
 ale Zilelor fără adăpost,
în care-și beau Cănile de Pustiu,
Eternitățile Clipelor,
până ce-și pierd Mințile,
câștigate cu atâta trudă,
prin Catedralele Disperărilor,
unde vând aproape pe nimic,
 Lumânări de Speranțe topite,
pentru a fi puse,
la căpătâiul Iluziilor Vieții și Morții,
pentru ca sufletele acestora,
să primească Pacea,
de a ne clădi nouă Lumea de Apoi,
a Durerilor.

40) Li se servesc Lumi de Apoi

Buzunare de Vise,
 pline cu Lacrimi de Plumb,
se îndreaptă grăbite,
spre Magazinele pline,
 cu Disperări ale Absurdului,
unde li se servesc,
 Lumi de Apoi,
prăjite în Iluziile Vieții și Morții,
pe care le îndulcesc,
 peste măsură,
Sfinții rătăcitori,
 ai Deșertăciunii,
ascunși cât mai adânc,
 prin Compromisurile Icoanelor,
zugrăvite cât mai strident,
de Alienările Durerilor noastre,
din trupurile cărora,
 ne-am clădit,
Catedralele Durerii.

41) Până aici în Lumea de Apoi

Aripi de Îngeri,
rupte de Virgulele așezate obscen,
pe buzele Cuvintelor de Plumb,
ce ne strivesc,
Urmele Pașilor,
unei Iubiri,
care ne-a urmat,
până aici,
în Lumea de Apoi,
unde se pare că am murit,
pentru Eternitate,
mai demult decât Vremea,
în brațele unui Destin,
al Nimănui,
pentru care această letargie,
a Singurătății de Sine,
înseamnă Viață,
iar Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
i-au devenit farul călăuzitor,

al Durerilor,
de stâncile cărora ne izbim,
valurile trăirilor,
atunci când traversăm spre Moarte,
Zebra Compromisurilor,
dintre Bine și Rău.

42) Despre care iarăși nu știam

Nu există Cer Nesfârșit,
care să nu poată fi cuprins,
de valurile zbuciumate ale Iubirii,
pe care am plutit,
până când am naufragiat,
atât de de adânc în noi înșine,
încât nici o Identitate,
a vreunei Priviri,
nu ne mai încăpea,
pe umerii vlăguiți de Singurătate,
ai Destinului,
care ne-a dat naștere,
Zorilor Durerii,
pe care nu i-am fi crezut,
niciodată pe Cuvânt,
dacă Absurdul,
pe care nu-l cunoșteam pe atunci,
nu ne-ar fi promis,
că vom fi fericiți până la urmă,
împreună cu Nemurirea,
despre care iarăși nu știam,
că pe această Lume de Apoi,
aparține numai Disperării,

Iluziilor Vieții și Morții.

43) Cimitirele de Cuvinte ale Nimănui

Umbre ce plutesc spre Nicăieri,
prin Labirinturile tăioase,
unde Zilele fără adăpost,
dau firimituri de Singurătate,
Privirilor,
care le ciugulesc supuse,
din pălmile murdare,
cu Iluzii ale Vieții și Morții,
prin ale căror șanțuri,
ni se scurg fără încetare,
Visele deșarte,
ale acestei Lumi de Apoi,
ce traversează împreună cu noi,
Zebra Disperării,
Binelui și Răului,
încercând să ajungem,
la malurile Uitării,
de noi înșine,
unde legendele Iubirilor,
spun că acolo,
ne-ar muri Moartea,
dar cine mai stă să asculte,
toate Cimitirele de Cuvinte,

ale Nimănui?

44) Unde zac moaștele unei Lumi de Apoi

Paradisuri de Plumb,
ne strivesc Ferestrele înlăcrimate,
ale Zilelor fără adăpost,
din Orizonturile tăioase,
în care ne adăpostim,
Privirile de ceară,
ce ni se topesc,
pe catafalcul Viselor,
unde zac moaștele,
unei Lumi de Apoi,
făcătoare de minuni,
numai Disperărilor,
ce ne-au fost date,
pentru a fi trecute,
pe Zebra Durerilor,
dintre mine și tine,
Iubire.

45) A ajuns să ne vămuiască

Arcuri peste Timp,
lucesc în cenușiul rece și perfid,
al Compromisurilor cu noi înșine,
țintind cu săgețile,
Iluziilor Vieții și Morții,
Inimile de Pustiu,
ale Iubirilor,
răstignite pe Lacrimile de Plumb,
ale Singurătății,
Lumii de Apoi,
ce a ajuns să ne vămuiască,
până și respirațiile pline de de Suspine,
ale Eternităților de Clipe,
alunecate în agoniile Morții,
ce par că nu se mai sfârșesc Niciodată,
pe străzile înfundate,
cu praful Stelelor Căzătoare,
ale Zilelor fără adăpost.

46) La tălpile unei Lumi de Apoi

Răstiginiți pe Pragurile de Sus,
ale Durerilor,
de care se lovesc,
Eternitățile Clipelor,
pentru a fi ucise,
la tălpile unei Lumi de Apoi,
care este Prezentul,
ce-l respirăm,
contrafăcuți,
de Întruparea în Blestem,
care a falsificat în noi,
tot ceea ce am fost,
de dincolo,
de Non-Sensurile Existenței,
acestei Pseudo-Realități,
a Disperării.

47) Trase pe linia noastră Moartă

Rătăciți printre stropii de jar,
ai Cuvintelor ce ne ard,
Ploile Viselor,
care iscă mereu,
Furtuni de Întrebări,
adresate unei Lumi de Apoi,
în care ne-am născut,
doar ca să putem muri,
împreună cu Disperarea,
ce ne-a urmat smerită și tăcută,
prin toate Zebrele Binelui și Răului,
pe care le-am traversat,
întotdeauna grăbiți,
să prindem vagoanele Iluziilor Vieții,
trase pe linia noastră Moartă,
alături de care,
formăm un tren al Nimănui,
care ne duce spre Nicăieri,
odată cu Eternitățile de Clipe ucise,
ce trebuie urmate la nesfârșit,
cu toate că nici una dintre ele,
nu mai este vie,
mai demult decât Vremea,

tuturor Vremurilor.

48) Durerile Absurdului unei Cunoașteri a Nimănui

Riduri săpate-n carnea,
Abisurilor astrale ale Destinelor,
prin care ni se scurge,
sângele învolburat al Zorilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
până când rămâne în locul lui,
Neantul ce șterge,
cu Icoanele Stelelor Căzătoare,
ale Uitării,
întreaga Disperare,
a Lumii acesteia de Apoi,
ce nu are cum să existe,
fără ca să fie un alt Tărâm,
la care să se raporteze,
și acela este cel,
de pe care am eșuat aici,
și unde vom ajunge,
când nu vom mai fi obligați,
să ținem de braț,
Durerile Absurdului,
unei Cunoașteri a Nimănui.

49) Fără de care nu se mai pot deplasa Nicăieri

Nori de Cuvinte,
rănesc cenușiul Cerului unei Amintiri,
ale cărei picioare de plumb,
se afundă tot mai adânc,
în Depărtările Zilelor fără adăpost,
din Gândurile noastre,
ce-au alunecat,
pe gheața Promisiunilor neîmplinite,
rupându-și gleznele Speranțelor,
fără de care,
nu se mai pot deplasa Nicăieri,
fără Durerea și Disperarea,
Adevărului Absolut,
al Străinului nostru Subconștient.

50) Răspunde-mi sincer Doamne

Răspunde-mi sincer Doamne,
de ce ne îmbraci,
pe fiecare dintre noi,
cu cămașa mucegăită,
murdară și putrezită,
a Morții,
încă de la Nașterea,
primului Scâncet?,
fără să ne dai,
vreodată posibilitatea,
să ne-o spălăm,
de Zilele fără adăpost,
care au tăvălit-o,
prin Mocirla Întrupării noastre,
în Absurdul,
acestei Lumi de Apoi?

Răspunde-mi sincer Doamne,
de ce nu ne lași,
Libertatea de a fi noi înșine,
cei de dincolo,
de acest Tărâm al Nimănui?

51) Vino Iubire să dansăm împreună cu Moartea

Vino Iubire,
să dansăm împreună,
cu Moartea,
valsul ce-l fredonam,
dincolo de această,
Lume de Apoi,
unde Nimeni,
nu ar fi știut să ne răspundă,
dacă l-am fi întrebat,
ce anume este Disperarea și Durerea,
rătăcită prin sângele,
Genelor defecte,
ale unor Strămoși,
sculptați cu dalta Greșelilor Creației,
ale Păcatelor Originare,
săvârșite mai înainte de toate,
de Dumnezeul care a clădit acest Infern,
și pe care nici una,
dintre Eternitățile de Clipe,
ucise pe nedrept,
nu-l poate trage la rost,

fiindcă El deține,
 întreaga putere a Orchestrei,
 pe muzica căreia,
 dansăm acum.

Așa că vino Iubire,
să dansăm împreună,
 cu Moartea,
fiindcă tot nu avem de ales.

52) Până când își dau ultima suflare în brațele Durerilor

Oare de ce Destinul,
ne-a dăruit buchete întregi,
de Zile fără adăpost,
pe străzile desfundate,
ale Iluziilor Vieții și Morții noastre?,
alături de care,
rătăcim pe maidanele Disperărilor,
încercând să ne găsim,
un Echilibru,
înaintea Singurătății,
de noi înșine,
care se încolăcește,
devenind un șarpe veninos,
în jurul gâturilor,
Cântecelor de Lebădă,
ale Eternităților noastre de Clipe,
sugrumându-le,
până când își dau ultima suflare,
în brațele Durerilor,

ce conștientizează,
că nu vom mai reuși,
să redevenim vreodată,
cei care am fost dinainte,
de această Lume de Apoi,
decât dacă ne va muri și Moartea,
odată cu noi.

53) Peste Orizonturile tot mai neajutorate

Cuvinte de ceară,
ni se topesc,
în brațele Lumânărilor de Vise,
ce aprind Infernul Singurătății,
la care nici acum,
nu vor să se închine,
genunchii Amintirilor,
crezând într-o viitoare Întâlnire,
cu noi înșine,
a Destinului,
condimentat cu toată sarea Înțelesurilor,
de Gusturile amare,
ale Lacrimilor de Plumb,
care ni se preling,
peste Orizonturile tot mai neajutorate,
ale Zorilor,
acestei Lumi de Apoi.

54) Pe coroanele Iluziilor Mântuirii

Aripi de Durere,
umbresc Zilele fără adăpost,
ale Ochilor de Cer,
ai Cuvintelor,
brăzdate de Lacrimile de Plumb,
ce spală Stelele Căzătoare ale Viselor,
din Umbrele cărora,
s-a zămislit Țărâna rece și inertă,
a cănilor de pustiu,
din care ne bem,
șiroaiele de Trăiri,
ce curg abătute,
prin Ridurile Spinilor,
care au început să se usuce,
pe coroanele Iluziilor Mântuirii,
acestei Lumi de Apoi.

55) Să ne îmbrace cu Disperare și Durere

Trepte de Cer,
tot mai alunecoase,
pentru Visele deșarte,
lipsite de Lumina Divină,
a Iubirii,
care să le șteargă,
Lacrimile de Vânt,
ale Amintirilor de Plumb,
ce ne apasă,
până și Moartea,
care abia acum crede că va muri,
odată căzută din brațele,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care Absurdul Lumii de Apoi,
în care ne aflăm acum,
le-a ales,
ca să ne îmbrace,
cu Disperare și Durere,
Amintirile Viitorului.

56) Peste Inimile de Pustiu ale acestei Lumi de Apoi

Lacrimi de Vânt,
stârnesc Furtuni de Cuvinte,
care ni se preling,
peste fețele Întrebărilor,
tot mai spulberate,
de Visele tăioase,
ale Amintirilor ruginite,
ce foșnesc sub tălpile de plumb,
ale Norilor Singurătății,
ce-au început să-și depene,
Ploile Gândurilor,
tot mai reci și neavenite,
peste Inimile de Pustiu,
ale acestei Lumi de Apoi,
din care Destinul a sculptat,
tristețea Privirii tale,
Iubire.

57) Aruncându-le corpul inert

Lacrimile de Vânt,
ale Singurătății,
și-au despletit,
Părul încâlcit al Durerii,
pentru a pieptăna din el,
smocurile Eternităților de Clipe moarte,
din noi înșine,
lăsând de izbeliște odată cu ele,
și Fericirea,
ce și-ar fi prins Diadema Vieții ei,
de firele lungi ale acestora,
despre care până și Iubirea,
ne-a promis,
că nu se vor sfârși niciodată,
și așa ar fi fost,
dacă lamele tăioase,
ale Greșelilor Creației,
nu ar fi venit să le tundă,
Nemurirea,
aruncându-le corpul inert,
în brațele acestei Lumi de Apoi,
a Disperării și Absurdului.

58) Gratiile Lumii de Apoi

Porți sigilate,
 cu ceara topită a Fericirii,
ne închid Zările însângerate,
 ale Speranțelor,
ce s-au rănit atât de grav,
 de gratiile Lumii de Apoi,
când au încercat să evadeze,
 din închisoarea Întrupării noastre,
 în Non-Sensurile Existenței,
încât au sfârșit răstignite,
 pe Icoanele,
unde Disperările,
au pictat chipurile încremenite,
în Absurd,
ale Durerilor noastre.

59) Pe care am avut neșansa să ne naștem

Stropi de Promisiuni,
mari și triști,
ni se preling pe fața Timpului,
accidentat în șanțurile adânci,
ale Ridurilor,
pe care nu le-a observat,
când ar fi trebuit,
să ne dovedească,
Îndurare,
față de Eternitățile de Clipe,
irosite fără rost,
la tălpile Non-Sensurilor Existenței,
unei Lumi de Apoi,
a Nimănui,
pe care am avut neșansa,
să ne naștem.

60) Cu misterul Cunoașterii

Fiecare Eternitate de Clipă,
are propria Lume de Apoi,
unde ne sunt ademenite,
Zilele fără adăpost ale Absurdului,
să meargă,
pentru a se întâlni,
cu propriul lor Sine pierdut,
la zarurile Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
dar porțile acelei Destinații,
nu li se vor deschide niciodată,
înainte de a îngenunchea,
la tălpile de plumb,
ale Întrupărilor noastre,
în Disperare și Neînțeles,
care ne înveșmântă,
Iluziile Vieții și Morții,
cu misterul Cunoașterii.

61) Totul a fost în zadar

Umbre de Vise deșarte,
grăbite să prindă trenul Înțelesurilor,
tras pe linie Moartă,
al Fericirii,
lovesc flăcările Apusurilor,
cu Întunericul lor,
care începe să fiarbă,
în cănile de pustiu,
ale Înstrăinării de Sine,
pe care Lumea de Apoi,
a Absurdului,
ne-a dăruit-o,
încă de la Nașterea Durerii,
atunci când ne strigam Disperarea,
să ne ajute,
să nu ne mai întrupăm,
în Iluziile Vieții și Morții,
dar totul a fost în zadar.

62) Lăsând să lumineze cu frenezia lor

Stoluri de Vise,
părăsesc Anotimpurile Iubirilor,
lăsând în urma lor,
doar Aripi frânte de Cuvinte,
ce nu vor mai zbura niciodată,
pe Orizonturile,
acestei Lumi de Apoi,
care ne-a pictat în lipsa lor,
aceleași Inimi de Pustiu,
pe care le mai aveam și înainte,
de a le întâlni,
în piepturile Simțămintelor,
ce și-au pierdut,
Flăcările de Dor,
care ne aprindeau Privirile,
lăsând să lumineze cu frenezia lor,
întreg Universul,
căruia îi topeau,
până și Lacrimile de Plumb,
ale Singurătății.

63) Prin labirinturile Absurdului acestei Lumi de Apoi

Așteptări de Plumb,
strivesc Gândurile rezemate,
de Zebra Binelui și Răului,
pe care Fantomele Cuvintelor,
își traversează Eternitățile Clipelor,
spre Moarte,
pe umerii vlăguiți,
ai Zilelor noastre fără adăpost,
din care Disperarea,
a clădit un adevărat Imperiu,
Durerii,
rătăcite prin labirinturile Absurdului,
acestei Lumi de Apoi,
din care nu vom lua cu noi,
nici cel mai neînsemnat Suspin,
prelins pe cănile de pustiu,
ale Sentimentelor noastre.

64) Pe roata olarului unui Timp al Absurdului

Zori încarcerați,
în Sângele defect,
al Greșelilor Creației,
promit că ne vor zâmbi,
chiar de ar fi pentru ultima oară,
Viselor deșarte,
ale unor Dorințe,
ce sunt conștiente,
că nu ni se vor împlini,
fiindcă aleargă spre Nicăieri,
printre stelele căzătoare,
ale Destinului,
tot mai adâncit,
în noroiul Întrupării,
Iluzilor Vieții și Morții,
pe care-l modelează Lumea de Apoi,
pe roata olarului unui Timp,
al Absurdului.

65) Clădește catedrale de închinăciune Absurdului

Fantome de Priviri,
prelinse din Lacrimile de Plumb,
ale Amintirilor,
se ascund prin Cimitirele de Cuvinte,
ale unui Trecut,
al Nimănui,
din care Lumea de Apoi,
a Disperării,
ne clădește Catedrale de închinăciune,
Absurdului,
atâtor Zile fără adăpost,
care ne-au fost date,
pe umerii Durerii,
Iluziilor Vieții și Morții noastre.

66) Fantomele Cuvintelor ce aleargă spre Nicăieri

Zori de cârpe murdare,
șterg podelele întinate,
ale Lacrimilor de Plumb,
prelinse pe fețele ridate,
ale Zilelor fără adăpost,
pentru ca Fantomele Cuvintelor,
ce aleargă spre Nicăieri,
prin Pașii,
Inimilor de Vânt,
ale Rătăcirilor atâtor Speranțe,
din labirinturile Lumii de Apoi,
să calce pe Visele noastre,
proaspăt lustruite,
încât să se poată oglindi,
cât mai clar,
agrafele Deșertăciunilor,
pe care le poartă,
în părul despletit al Clipelor,
Nimănui.

67) În căutarea Fantomei Fericirii

Ne închinăm abătuți,
la Altare de Gânduri,
răstignite pe lemnul putred,
al Compromisurilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care Lumea de Apoi,
ni le trimite la porțile Viselor,
ce ar încerca să creadă,
și în altceva,
decât în Non-Sensurile Existenței,
unor Statui Vivante,
ale Absurdului,
care-și beau și ultima picătură,
de Durere,
în cănile de pustiu,
ale Disperării,
de a ne fi născut,
sub ploaia de stele căzătoare,
ce este mereu,
în căutarea Fantomei Fericirii.

68) Orizonturile însângerate ale Lumii de Apoi

Zori răstigniți,
pe mormintele Cuvintelor,
sparg ulcioarele,
Inimilor de Pustiu,
vărsând Lacrimile de Plumb,
ale Viselor deșarte,
pe Orizonturile însângerate,
ale Lumii de Apoi,
ce par că nu s-au trezit încă,
la deșteptarea dată,
de Iluziile Vieții și Morții,
care ne strigă din toate părțile,
Destinele,
să se alinieze cât mai perfect,
în rândurile Disperărilor.

69) Parcă dinadins și în batjocură

Gratii de Nori,
încarcerează Cerul Cuvintelor,
în Lacrimile de Plumb,
ale Zilelor fără adăpost,
ce tremură de frig,
pe buzele Inimilor de Vânt,
ale Furtunilor de Vise,
care ne spulberă Destinul,
spre Nicăieri,
într-o apocaliptică luptă,
dintre Bine și Rău,
pe Zebra trecerilor,
către Moarte,
a Disperării,
ce vrea să ne arate,
parcă dinadins și în batjocură,
o altă Lume de Apoi,
decât cea în care ne ducem umili,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pe spatele Cunoașterii Durerii.

70) Fericiri clădite din trupurile Non-Sensurilor Existenței

Gheare de Nori cenușii,
ai Disperării,
ne sfâșie Simțirile,
strivite de atâtea Rugăciuni zadarnice,
care ne-au adus,
doar Plumbul indiferent și rece,
al Cerului Singurătății,
care ne-a demolat,
până și Zidurile cele mai masive,
ale Privirilor unor Iubiri,
care se năruie,
la tălpile Ruinelor,
unor Vise deșarte,
ce însoțesc alaiurile funerare,
ale Gândurilor,
în drumul lor,
către Cimitirele de Cuvinte,
pe care ni le rostește zilnic,
Lumea de Apoi,
a Absurdului,
atâtor Fericiri,
clădite din trupurile,
Non-Sensurilor Existenței.

71) Cuprinsă de Furtunile Regretelor

Draperii de Cuvinte,
ne acoperă ferestrele Înțelesurilor,
cu stelele căzătoare ale Durerii,
care aprind în noi,
mormintele Amintirilor din Viitor,
cu flăcările primite,
de la Focul Sacru al Iubirii,
care ne mistuie cu neliniștea lui,
Lacrimile de Vânt,
ce întăreau până acum,
Lumea de Apoi,
a Deșertăciunilor,
cuprinsă deodată,
de Furtunile Regretelor,
izvorâte din Ochii de Cer,
care ne-au regăsit,
pe noi,
cei atât de înstrăinați,
de propriul Sine.

72) Părerile funeste ale Non-Sensurilor Existenței

Muguri de Dorințe,
încarcerați,
după gratiile Iluziilor Vieții și Morții,
ar vrea să poată înflori,
în Ochii de Cer,
în a căror Priviri,
se poate zări cum răsare Primăvara,
al cărei Zâmbet de lumină și culoare,
ar vrea să poată curge,
prin venele fiecărui Răsărit,
al cărui Sânge să nu mai poarte cu el,
Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
în care ne-am înecat Visele,
pe care această Lume de Apoi,
nu a dorit să ni le salveze,
ascultând numai de părerile funeste,
ale Non-Sensurilor Existenței.

73) Pe marginea mormintelor unor Cuvinte de Dragoste

Pașii de Plumb,
ai Inimilor de Vânt,
ne calcă în picioare,
până și Zorii Viselor deșarte,
ce ne-au mai rămas,
de turnat,
în cănile de pustiu,
ale acestei Lumi de Apoi,
a cărei amăreală,
o bem în fiecare Dimineață,
pe marginea mormintelor,
unor Cuvinte de Dragoste,
ce-am vrea să le reînviem,
oricât de mult ne-au biciuit,
pentru ele,
Sfinții Părinți ai Deșertăciunilor,
unor Fericiri,
la Icoanele cărora,
speram umiliți de Durere,
să ne regăsim Iubirea.

74) Rolul Oamenilor de Zăpadă

Ninge cu Lacrimi de Plumb,
peste Nesfârșirea,
Inimilor de Pustiu,
troienindu-ne Visele deșarte,
cu zăpada imaculată,
rece și indiferentă,
a Durerii,
din care Lumea de Apoi,
a Dispeăririi,
ne-a clădit trupurile,
de Statui Vivante,
ale Absurdului,
ale căror Destine sunt obligate să joace,
rolul Oamenilor de Zăpadă,
care se topesc după Floarea Sufletului,
unui Zâmbet,
întreaga Viață,
alături de pereții înghețați,
ai Zilelor fără adăpost,
sub acoperișurile cărora,
ne ducem Iluziile Fericirii,
către Moarte.

75) Fericirea Durerii unei Cunoașteri

Ramuri uscate de Întrebări,
ne răstignesc Gândurile,
pe mormintele Urmelor de Pași,
ale unor Amintiri din Viitor,
la căpătâiurile cărora,
nu poate răspunde,
nici una dintre,
Iluziile Vieții și Morții,
care ne-au ademenit,
pe această Lume de Apoi,
a Absurdului,
cu Fericirea Durerii,
unei Cunoașteri,
la care nu am avut acces,
pe Steaua Nemuririi,
Luminii Divine,
de unde am căzut,
întrupându-ne în Disperarea,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare.

76) Și-ți promit că-ți voi aduce drept ofrande

Lasă-mi Doamne,
o singură Eternitate de Clipă,
pe care să nu mi-o ucidă Timpul,
care mă înveșmântă,
cu Lacrimile de Plumb,
ale dragostei tale,
pe această Lume de Apoi,
a Absurdului,
și-ți promit că-ți voi aduce,
drept ofrande,
în locul Amintirilor din Viitor,
toate Disperările și Durerile,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care mi le-ai dăruit,
și cred că-ți plac atât de mult,
încât ne-ai spus,
că ți-ai sacrificat pentru noi,
tot ce ai avut mai drag,
Iubindu-ne.

77) Încă de dincolo de această Lume de Apoi

De ce ai lăsat Doamne,
să se frângă Aripile Îngerilor,
ce vroiau să ne salveze din Infernul,
Iluziilor Vieții și Morții?,
aducându-ne să bem,
Apa Nemuririi,
din ulciorul Luminii Divine,
care ne potolea setea de Absolut,
încă de dincolo,
de această Lume de Apoi,
în care am eșuat,
lovindu-ne de Greșelile Creației Tale,
atât de amar zugrăvite,
pe Icoanele Durerilor și Disperărilor,
agățate pe Zidurile reci și mucegăite,
ale Inimilor noastre de Pustiu.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd,

tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății

cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

SORIN CERIN
- STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI -
-poeme filosofice-

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe

Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune

psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast,

descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat

în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi

poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de

Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea

ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./

Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

SORIN CERIN
- STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI -
-poeme filosofice-

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită

de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor".

- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din "menghina" lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb".
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

SORIN CERIN
- STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI -
-poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără

odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de

lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale

societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în

disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014

- Dumnezeu şi Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esenţiale2013
- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.

- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality-Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

SORIN CERIN
- STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI -
-poeme filosofice-

- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Singuratatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Transcendental - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Amintirile Viitorului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Înțelesul Iubirii –Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Tot ce a rămas din noi este Iubire -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Creația Iubirii -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zâmbetul este floarea Sufletului -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Condiția Umană- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Agonia- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iubire și Sacrificiu- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Disperare- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Statuile Vivante ale Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Arta Absurdului Statuilor Vivante- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Absurd - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Greața și Absurdul - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Alienarea Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Depresiile Absurdului Carismatic – Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zilele fără adăpost ale Absurdului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors

of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017

- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015

- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017

- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of

Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006

SORIN CERIN
- STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI -
-poeme filosofice-

- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

SORIN CERIN
- STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI -
-poeme filosofice-